

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

3 septembrie 2020*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 –
Articolul 1 alineatul (1) – Domeniu de aplicare – Materie civilă și comercială –
Competență judiciară – Competențe exclusive – Articolul 24 punctul 5 – Litigii în materie de
executare a hotărârilor – Acțiune a unei organizații internaționale întemeiată pe imunitatea de
executare prin care se solicită ridicarea unei popriri asigurătorii, precum și interdicția de a o înființa
din nou”

În cauza C-186/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos), prin decizia din 22 februarie 2019, primită de Curte la 26 februarie 2019, în procedura

Supreme Site Services GmbH,

Supreme Fuels GmbH & Co KG,

Supreme Fuels Trading Fze

împotriva

Supreme Headquarters Allied Powers Europe,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, domnii M. Safjan și L. Bay Larsen, doamna C. Toader (raportoare) și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 decembrie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Supreme Fuels Trading Fze, Supreme Fuels GmbH & Co KG și Supreme Site Services GmbH, de J. van de Velden, G. van der Bend și B. Korthals Altes-van Dijk, avocatul;
- pentru Supreme Headquarters Allied Powers Europe, de G. den Dekker, advocaat, precum și de D. Waelbroeck, D. Slater și I. Antypas, avocați;

* Limba de procedură: neerlandeza.

- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, M. A. M. de Ree și J. Hoogveld, în calitate de agenți;
- pentru guvernul belgian, de C. Pochet, C. Van Lul și J.-C. Halleux, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de V. Karra, S. Papaioannou și S. Charitaki, în calitate de agenți;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de A. Grumetto, avvocato dello Stato;
- pentru guvernul austriac, de J. Schmoll și F. Koppensteiner, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de R. Troosters și M. Heller, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 2 aprilie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) și a articolului 24 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri între Supreme Site Services GmbH, stabilită în Elveția, Supreme Fuels GmbH & Co KG, stabilită în Germania, și Supreme Fuels Trading Fze, stabilită în Emiratele Arabe Unite (denumite în continuare, împreună, „societățile Supreme”), pe de o parte, și Supreme Headquarters Allied Powers Europe (denumită în continuare „SHAPE”), stabilită în Belgia, pe de altă parte, în legătură cu ridicarea unei popriri asigurătorii.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

- 3 Potrivit articolului I litera (a) din Protocolul privind statutul comandamentelor militare internaționale înființate în temeiul Tratatului Atlanticului de Nord, semnat la Paris la 28 august 1952 (denumit în continuare „Protocolul de la Paris”):

„Prin «acord» se înțelege Acordul dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor, semnat la Londra la 19 iunie 1951.”

- 4 Articolul XI din Protocolul de la Paris prevede:

„1. Cu respectarea dispozițiilor articolului VIII din acord, un Comandament Suprem poate sta în justiție atât ca reclamant, cât și ca pârât. Totuși, Comandamentul Suprem sau orice alt Comandament al Forțelor Aliate subordonat, autorizat de acesta, pe de o parte, și statul primitor, pe de altă parte, pot conveni ca acesta din urmă să reprezinte Comandamentul Suprem în fața tribunalelor acestui stat în procedurile judiciare la care acest comandament va fi parte.

2. Nici o măsură de executare sau care tinde la sechestrul ori la confiscarea bunurilor sau fondurilor nu poate fi luată împotriva unui Comandament al Forțelor Aliate, dacă aceasta nu urmărește scopurile definite de paragraful 6 a) al articolului VII și de articolul XIII din acord.”

Dreptul Uniunii

5 Considerentele (10), (34) și (36) ale Regulamentului nr. 1215/2012 enunță:

„(10) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă toate principalele aspecte de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite [...]

[...]

(34) Ar trebui asigurată continuitatea între Convenția [de la Bruxelles din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3)], Regulamentul (CE) nr. 44/2001 [al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74)] și prezentul regulament, fiind necesar să se prevadă unele dispoziții tranzitorii în acest sens. Aceeași necesitate a continuității este valabilă cu privire la interpretarea de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene a Convenției de la Bruxelles din 1968 și a regulamentelor de înlocuire a acesteia.

[...]

(36) Fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre în temeiul tratatelor, prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere aplicării convențiilor și acordurilor bilaterale dintre un stat terț și un stat membru încheiate înainte de data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 care privesc aspecte reglementate de prezentul regulament.”

6 Articolul 1 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta iure imperii*).”

7 Articolul 4 alineatul (1) din același regulament are următorul conținut:

„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliate pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”

8 Potrivit articolului 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012:

„Următoarele instanțe dintr-un stat membru au competență exclusivă, indiferent de domiciliul părților:

[...]

5. în ceea ce privește executarea hotărârilor, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost sau urmează să fie executată hotărârea.”

9 Articolul 35 din acest regulament prevede:

„Măsurile provizorii și de conservare prevăzute de legislația unui stat membru pot fi solicitate instanțelor statului membru în cauză chiar dacă o instanță dintr-un alt stat membru are competența să judece cauza pe fond.”

10 Articolul 73 alineatul (3) din regulamentul menționat enunță:

„Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării convențiilor bilaterale și a acordurilor dintre un stat terț și un stat membru încheiate înainte de data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 44/2001 și care se referă la chestiuni reglementate de prezentul regulament.”

Dreptul neerlandez

11 Articolul 700 din Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Codul de procedură civilă neerlandez, denumit în continuare „Codul de procedură civilă”) prevede:

„1) Sechestrul asigurător necesită încuviințarea de către judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii al instanței în raza căreia se află unu sau mai multe dintre bunurile în cauză sau, în cazul în care sechestrul nu privește bunuri, în raza căreia are domiciliul debitorul sau orice persoană împotriva căreia este îndreptat sechestrul.

2) Încuviințarea se solicită printr-o cerere în care se indică natura sechestrului, precum și natura dreptului invocat de reclamant și, în ipoteza în care acest drept este o creanță pecuniară, și cuantumul sau, dacă acesta nu a fost încă determinat, cuantumul său maxim, sub rezerva cerințelor specifice impuse prin lege pentru tipul de sechestr în cauză. Judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii se pronunță după o examinare sumară. [...]

[...]”

12 Potrivit articolului 705 alineatul 1 din Codul de procedură civilă:

„Judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii care a încuviințat sechestrul poate să anuleze sechestrul, prin intermediul unei proceduri de măsuri provizorii, la cererea oricărei persoane interesate, sub rezerva competenței instanței de drept comun.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

13 SHAPE este o organizație internațională stabilită la Mons (Belgia) în temeiul Protocolului de la Paris. Un cartier general regional, și anume Allied Joint Force Command Brunssum (Comandamentul Forțelor Aliate Întrunite Brunssum, denumit în continuare „JFCB”), plasat sub autoritatea SHAPE, este stabilit la Brunssum (Țările de Jos).

14 Prin Rezoluția din 20 decembrie 2001, Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite a autorizat înființarea Forței Internaționale de Asistență pentru Securitate (denumită în continuare „FIAS”) pentru consolidarea securității în Afganistan.

15 Organizația Tratatului Atlanticului de Nord (NATO) a asigurat, începând de la 11 august 2003, comandamentul strategic, conducerea și coordonarea FIAS.

- 16 După cum reiese din elementele dosarului înaintat Curții, societățile Supreme, în temeiul a două „acorduri generale privind efectuarea unei comenzi” (Basic Ordering Agreements, denumite în continuare „acordurile BOA”), semnate la 1 februarie 2006 și, respectiv, la 15 martie 2007, au furnizat SHAPE carburanți pentru nevoile misiunii FIAS în Afganistan. Acordurile BOA au încetat la 30 noiembrie 2014.
- 17 Pentru garantarea plății tuturor cheltuielilor aferente acordurilor menționate, în cursul lunii noiembrie 2013, JFCB și societățile Supreme au semnat un contract de garanție în cadrul căruia acestea din urmă sunt desemnate de asemenea în calitate de „furnizor”.
- 18 Potrivit acestui contract:

„PREAMBUL:

[...]

B. La expirarea contractelor, anumite reajustări, facturi neplătite sau cheltuieli ulterioare [...] vor putea fi datorate [societăților] Supreme de către clienții NATO agreeți [...], sau sume datorate ca urmare a unor plăți excedentare vor trebui plătite și vor putea fi recuperate de către NATO și clienții NATO agreeți.

C. Părțile recunosc că plata cheltuielilor eventuale prevăzute în contracte la expirarea [acordurilor] BOA va beneficia de mecanisme de facturare limitate.

În plus, este posibil ca, la expirarea contractelor, NATO sau clienții NATO să nu dispună de fondurile necesare pentru plata cheltuielilor aprobate. Pentru a soluționa aceste aspecte de ordin practic, părțile convin să deschidă un cont de garanție în temeiul dispozițiilor contractului de garanție pentru a acoperi cererile de plată sau alte reajustări și să încheie contractul de garanție astfel cum este expus mai jos.

PĂRȚILE CONVIN URMĂTOARELE:

[...]

2. Înființarea unui cont de garanție

[...]

2.2 Trebuie constatat că NATO și clienții NATO agreeți rămân proprietari ai fondurilor depuse, care sunt calculate în aplicarea depozitului fiduciar (punctul 3.2), de la momentul plății de către NATO sau de către clienții NATO agreeți. Orice transfer de proprietate privind fondurile depuse poate fi executat numai pentru a acoperi cererile de plată autorizate sau alte reajustări.

[...]

4. Obligațiile furnizorului;

[...]

4.4 Furnizorul transmite cererile direct grupului de lucru «Deblocarea fondurilor» și nu dispune de nicio revendicare, drept sau titlu asupra depozitului fiduciar.

[...]”

- 19 În urma auditurilor financiare realizate de JFCB la societățile Supreme, acestea din urmă au rambursat NATO, pentru anul 2013, circa 122 de milioane de dolari americani (USD) (circa 112 milioane de euro) pentru sumele plătite în plus. Suma rambursată a fost depusă într-un cont de garanție deschis, în temeiul dispozițiilor contractului de garanție, la Banca BNP Paribas, la Bruxelles (Belgia).
- 20 La 1 decembrie 2015, societățile Supreme au chemat în judecată SHAPE și JFCB în fața rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg, Țările de Jos), solicitând să retragă sumele indicate din fondurile depuse în contul de garanție (în continuare, „procedura pe fond”). Societățile Supreme au susținut această cerere cu afirmația că au furnizat carburanți către SHAPE în temeiul BOA pentru nevoile misiunii FIAS în Afganistan și că SHAPE și JFCB nu și-au respectat obligațiile de plată.
- 21 SHAPE și JFCB au ridicat o excepție de necompetență a rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg), invocând imunitatea de jurisdicție. Prin decizia din 8 februarie 2017, această instanță s-a declarat competentă să soluționeze cererile societăților Supreme. La 4 mai 2017, SHAPE a declarat apel împotriva acestei decizii. După cum s-a precizat în ședința desfășurată în fața Curții, prin hotărârea din 10 decembrie 2019, Gerechtshof ‘s-Hertogenbosch (Curtea de Apel din ‘s-Hertogenbosch, Țările de Jos) a anulat sentința rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) și s-a declarat necompetentă să soluționeze litigiul din cauza imunității de jurisdicție de care ar beneficia SHAPE și JFCB. Această hotărâre a fost atacată în fața Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos).
- 22 În paralel cu această procedură pe fond, au fost inițiate alte două proceduri în fața rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg).
- 23 La cererea societăților Supreme, în cadrul unei prime proceduri necontradictorii, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii din cadrul rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) a încuviințat în favoarea societăților Supreme, prin decizia din 14 aprilie 2016, înființarea unei popriri asigurătorii la banca BNP Paribas, la Bruxelles, asupra fondurilor depuse în contul de garanție până la concurența sumei de 217 857 167 USD (circa 200 855 593 de euro). Poprirea asigurătorie a fost executată la 18 aprilie 2016.
- 24 La 17 martie 2017, în cadrul unei a doua proceduri, și anume cauza principală privind măsurile provizorii, SHAPE a sesizat rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) pentru a obține ridicarea popririi asigurătorii încuviințate prin decizia din 14 aprilie 2016 și impunerea societăților Supreme a interdicției să efectueze o nouă poprire asigurătorie pe baza unor fapte identice. În susținerea cererilor sale, SHAPE a invocat imunitatea de executare.
- 25 Prin decizia din 12 iunie 2017, rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) a admis cererile formulate de SHAPE.
- 26 Această decizie a fost confirmată la 27 iunie 2017 de Gerechtshof ‘s-Hertogenbosch (Curtea de Apel din ‘s-Hertogenbosch), care și-a întemeiat competența de a soluționa cererile formulate de SHAPE pe articolul 35 din Regulamentul nr. 1215/2012, precum și pe articolul 705 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia, dacă instanța neerlandeză a încuviințat înființarea unei popriri, aceasta are și competența de a o anula.
- 27 Reiese din cererea de decizie preliminară că Gerechtshof ‘s-Hertogenbosch (Curtea de Apel din ‘s-Hertogenbosch) a statuat că interesul SHAPE de menținere a imunității de executare prevalează asupra interesului societăților Supreme de recuperare a creanței lor și nu este contrar articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950.
- 28 La 21 august 2017, societățile Supreme au formulat recurs împotriva acestei din urmă decizii în fața Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos).

- 29 Această instanță arată, mai întâi, că poprirea asigurătorie executată de societățile Supreme în Belgia ar fi fost deja ridicată, după ce o instanță belgiană, în aplicarea Convenției încheiate între Belgia și Țările de Jos privind competența teritorială, falimentul și valabilitatea și executarea hotărârilor, sentințelor arbitrale și actelor autentice, semnată la Bruxelles la 28 martie 1925 (denumită în continuare „Convenția bilaterală din 1925”), a încuviințat executarea deciziei din 12 iunie 2017 a rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) și a deciziei din 27 iunie 2017 a Gerechtshof ‘s-Hertogenbosch (Curtea de Apel din ‘s-Hertogenbosch). Cu toate acestea, instanța de trimitere consideră că societățile Supreme au în continuare interesul de a exercita acțiunea întrucât rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) nu numai că a încuviințat ridicarea popririi asigurătorii, ci a și interzis societăților Supreme să dispună din nou o asemenea măsură asupra contului poprit.
- 30 În continuare, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) precizează că este ținută să examineze din oficiu dacă o instanță din alt stat membru ar avea competență exclusivă, în temeiul articolului 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012. Cu toate acestea, înainte de a efectua o asemenea analiză, instanța de trimitere își pune problema dacă acțiunea privind măsurile provizorii formulată de SHAPE intră în domeniul de aplicare material al Regulamentului nr. 1215/2012.
- 31 În această privință, în primul rând, instanța de trimitere ridică problema dacă împrejurarea că în procedura de ridicare a popririi SHAPE s-a întemeiat pe imunitatea de executare putea să determine concluzia că a acționat în exercitarea autorității publice, astfel încât litigiul nu ar intra în domeniul de aplicare material al Regulamentului nr. 1215/2012. Această instanță dorește de asemenea să afle ce incidență poate avea asupra calificării litigiului ca fiind în „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, faptul că poprirea asigurătorie a fost încuviințată în temeiul unei creanțe izvorâte dintr-un raport contractual care face obiectul procedurii pe fond.
- 32 În ipoteza în care litigiul ar intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, instanța de trimitere pune, în al doilea rând, problema dacă ridicarea unei popririi înființate cu încuviințarea instanței intră în domeniul competenței exclusive privind executarea unei hotărâri, prevăzută la articolul 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012. Îndoielile acestei instanțe sunt generate de faptul că, pe de o parte, excepțiile de la norma generală de competență sunt de strictă interpretare și, pe de altă parte, procedurile care au o legătură strânsă cu procedura de executare ar intra sub incidența articolului 24 punctul 5 din acest regulament. Această instanță pune de asemenea problema incidenței pe care o poate avea pentru analiza acestei a doua întrebări împrejurarea că SHAPE invocase imunitatea de executare. Potrivit opiniei instanței menționate, se poate preconiza că instanțele statului membru în care a fost executată o poprire asigurătorie îndreptată împotriva unei organizații internaționale sunt cele mai bine plasate pentru a aprecia dacă poprirea este contrară imunității de executare de care se prevalează această organizație în temeiul unui tratat sau al dreptului internațional cutumiar de care este ținut acest stat membru.
- 33 În al treilea rând, în cazul în care imunitatea de executare invocată de SHAPE ar putea avea o influență asupra aplicării Regulamentului nr. 1215/2012, instanța de trimitere ridică problema în ce măsură instanța sesizată este ținută să aprecieze dacă această imunitate a fost invocată în mod întemeiat. Mai precis, se întreabă dacă se aplică în speță regula potrivit căreia instanța trebuie să aprecieze toate elementele de care dispune, inclusiv obiecțiile formulate de partea adversă în această privință.
- 34 În aceste condiții, Hoge Raad der Nederlanden (Curtea Supremă a Țărilor de Jos) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) a) Regulamentul [nr. 1215/2012] trebuie interpretat în sensul că o cauză precum cea din speță, în care o organizație internațională solicită
- i) ridicarea unei popririi asigurătorii înființate în favoarea părții adverse în alt stat membru și
 - ii) impunerea părții adverse a unei interdicții de înființare a unei noi popririi asigurătorii pentru aceleași fapte

- și invocă excepția imunității de executare, trebuie considerată, în tot sau în parte, o cauză care se încadrează în materia civilă sau comercială în sensul articolului 1 alineatul (1) [din acest regulament]?
- b) Pentru răspunsul la prima întrebare litera a) prezintă importanță – și, în caz afirmativ, care ar fi aceasta – împrejurarea că instanța dintr-un stat membru a încuviințat poprirea asigurătorie în temeiul unei creanțe pe care partea adversă afirmă că o deține față de organizația internațională, creanță care face obiectul unei proceduri pe fond în acest stat membru în cadrul unui litigiu contractual privind plata carburanților furnizați pentru o misiune de menținere a păcii efectuată de o organizație internațională afiliată organizației internaționale în speță?
- 2) a) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare litera a): articolul 24 *initio* și punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru a încuviințat înființarea unei popriri asigurătorii, iar această poprire a fost înființată ulterior în alt stat membru, instanțele din statul membru în care a fost înființată poprirea asigurătorie au competență exclusivă privind soluționarea cererii de ridicare a respectivei popriri?
- b) Pentru răspunsul la a doua întrebare litera a) prezintă importanță – și, în caz afirmativ, care ar fi aceasta – împrejurarea că, în cadrul cererii sale de ridicare a popririi asigurătorii, organizația internațională a ridicat excepția imunității de executare?
- 3) Dacă pentru răspunsul la întrebarea privind existența în speță a unei cauze în materie civilă sau comercială în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, respectiv a unei cereri care intră în domeniul de aplicare al articolului 24 *initio* și punctul 5 din [acest] regulament [...] prezintă importanță împrejurarea că, în cadrul cererilor sale, organizația internațională a invocat excepția imunității de executare, în ce măsură este obligată în această situație instanța sesizată să verifice dacă această excepție a fost ridicată în mod întemeiat și, în acest caz, este valabilă regula potrivit căreia instanța trebuie să aprecieze toate elementele de care dispune, inclusiv, dacă este cazul, obiecțiile formulate de partea adversă, sau este valabilă altă regulă?"

Cu privire la cererea de redeschidere a procedurii orale

- 35 În urma prezentării concluziilor domnului avocat general, SHAPE a solicitat, printr-un înscris depus la grefa Curții, să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții. În susținerea cererii sale, aceasta invocă în esență că, la punctele 90 și 100-103 din concluzii, domnul avocat general și-a întemeiat aprecierea pe o interpretare eronată a elementelor de fapt și de drept legate de funcționarea organizațiilor internaționale.
- 36 În conformitate cu articolul 83 menționat, Curtea poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, deschiderea sau redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când consideră că nu este suficient de lămurită sau atunci când o parte a invocat, după închiderea acestei faze, un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția părților ori a persoanelor interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Carratù, C-361/12, EU:C:2013:830, punctul 18, și Hotărârea din 11 aprilie 2019, Bosworth și Hurley, C-603/17, EU:C:2019:310, punctul 17, precum și jurisprudența citată).
- 37 În schimb, Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură nu prevăd posibilitatea ca părțile să prezinte observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general (Hotărârea din 15 februarie 2017, W și V, C-499/15, EU:C:2017:118, punctul 35, precum și jurisprudența citată).

- 38 În speță, argumentația invocată de SHAPE în susținerea cererii sale de redeschidere a procedurii constă în a critica concluziile prezentate de domnul avocat general în prezenta cauză. Or, întrucât Curtea nu este ținută de acestea, nu este indispensabilă redeschiderea procedurii orale de fiecare dată când avocatul general ridică o problemă cu privire la care părțile din litigiul principal au o opinie diferită de a sa (Hotărârea din 3 aprilie 2014, Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, punctul 30).
- 39 În aceste condiții, Curtea consideră, după ascultarea avocatului general, că dispune în speță de toate elementele necesare pentru a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere și că toate argumentele necesare pentru soluționarea cauzei au fost dezbătute între persoanele interesate prevăzute la articolul 23 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene.
- 40 În consecință, Curtea apreciază că nu este necesar să se dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- 41 SHAPE invocă inadmisibilitatea primei și a celei de a doua întrebări în măsura în care privesc cererea de ridicare a popririi, respectiv prima întrebare litera a), punctul i) și a doua întrebare literele a) și b), pentru motivele că acestea au devenit ipotetice, în măsura în care poprirea asigurătorie încuviințată la cererea societăților Supreme prin decizia din 14 aprilie 2016 a rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) a fost deja ridicată ca urmare a deciziilor pronunțate în primă instanță și în apel de aceeași instanță și, respectiv, de către Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Curtea de Apel din Gerechtshof 's-Hertogenbosch) la 12 și, respectiv, 27 iunie 2017 și executate, după încuviințarea de către o instanță belgiană, în aplicarea Convenției bilaterale din 1925.
- 42 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește pe proprie răspundere și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de relevanță. Curtea nu poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională, în sensul articolului 267 TFUE, decât atunci când, în special, cerințele privind conținutul cererii de decizie preliminară care figurează la articolul 94 din Regulamentul de procedură nu sunt respectate sau atunci când este evident că interpretarea sau aprecierea validității unei norme de drept al Uniunii, solicitată de instanța națională, nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal ori atunci când problema este de natură ipotetică (Hotărârea din 14 iunie 2017, Online Games și alții, C-685/15, EU:C:2017:452, punctul 42, precum și jurisprudența citată).
- 43 Or, nu reiese din împrejurările cauzei principale că întrebările preliminare având ca obiect cererea de ridicare a popririi asigurătorii, adresate de instanța de trimitere, nu au nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului, cu atât mai mult cu cât revine exclusiv acestei instanțe sarcina de a determina limitele controlului cu care este investită în cadrul recursului împotriva deciziei din 27 iunie 2017 a Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Curtea de Apel din 's-Hertogenbosch), care a confirmat decizia din 12 iunie 2017 pronunțată de rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) și prin care s-a admis cererea formulată de SHAPE de ridicare a popririi asigurătorii.
- 44 În acest context, după cum a subliniat și domnul avocat general la punctul 31 din concluzii, problema dacă instanțele neerlandeze au competență internațională în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012 pentru a statua cu privire la această cerere de ridicare a popririi nu este nici ipotetică, nici vădit lipsită de legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal.
- 45 În aceste condiții, cererea de decizie preliminară trebuie considerată ca fiind admisibilă.

Cu privire la prima întrebare

- 46 Prin intermediul primei sale întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că se încadrează în noțiunea de „materie civilă și comercială”, în sensul acestei dispoziții, o acțiune privind măsurile provizorii formulată în fața unei instanțe dintr-un stat membru, în cadrul căreia o organizație internațională invocă imunitatea sa de executare pentru a obține atât ridicarea unei popriri asigurătorii, executată în alt stat membru decât cel al instanței sesizate, cât și interdicția de a înființa o nouă asemenea poprire pentru aceleași fapte, și inițiată în paralel cu o procedură pe fond având ca obiect o creanță izvorâtă din pretinsa neplată a unor carburanți furnizați pentru nevoile unei operațiuni de menținere a păcii asigurate de această organizație.
- 47 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în măsura în care Regulamentul nr. 1215/2012 abrogă și înlocuiește Regulamentul nr. 44/2001, care, la rândul lui, a înlocuit Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, astfel cum a fost modificată prin convențiile succesive referitoare la aderarea noilor state membre la această convenție (denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles din 1968”), interpretarea dată de Curte dispozițiilor acestor din urmă instrumente juridice rămâne valabilă și pentru Regulamentul nr. 1215/2012 atunci când dispozițiile respective pot fi calificate ca „echivalente” (Hotărârea din 29 iulie 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, punctul 23 și jurisprudența citată).
- 48 Pentru a furniza un răspuns util instanței de trimitere, este necesar să se separe examinarea primei întrebări în trei aspecte și să se analizeze mai întâi incidența naturii cauzei principale privind măsurile provizorii asupra încadrării sale în „materia civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, în vederea examinării, în continuare, a criteriilor desprinse de jurisprudență pentru a califica o acțiune ca încadrându-se în aceeași materie și, în sfârșit, a rolului pe care îl joacă privilegiul imunității în cadrul acestei calificări.
- 49 În ceea ce privește, în primul rând, influența naturii acțiunii privind măsurile provizorii asupra încadrării sale în „materia civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie constatat mai întâi, după cum reiese din elementele dosarului înaintat Curții, că această acțiune urmărește obținerea unor măsuri provizorii pentru a proteja o situație de fapt supusă aprecierii instanței în cadrul procedurii pe fond inițiate între aceleași părți. Se poate considera, prin urmare, că o asemenea acțiune privește „măsurile provizorii și de conservare”, în sensul articolului 35 din Regulamentul nr. 1215/2012, cu condiția ca ea să se încadreze în domeniul de aplicare al regulamentului respectiv.
- 50 Astfel, reiese din jurisprudența Curții privind interpretarea articolului 24 din Convenția de la Bruxelles din 1968, care poate fi transpusă la interpretarea dispozițiilor echivalente care figurează la articolul 35 din Regulamentul nr. 1215/2012, că prin „măsuri provizorii și de conservare” trebuie să se înțeleagă măsurile care, în materiile care se încadrează în domeniul de aplicare al regulamentului menționat, sunt destinate menținerii unei situații de fapt sau de drept pentru a proteja drepturile a căror recunoaștere este, pe de altă parte, solicitată instanței de fond (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 1992, Reichert și Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, punctul 34).
- 51 Referitor, apoi, la corelația dintre procedura pe fond și măsurile provizorii și de conservare, trebuie remarcat că părțile și persoanele interesate care au prezentat observații în fața Curții nu sunt de acord cu privire la chestiunea dacă acțiunea privind măsurile provizorii privește materia civilă și comercială și se încadrează, în acest temei, în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012. În această privință, societățile Supreme și guvernul elen au susținut în esență că, pentru a determina dacă cauza principală privind măsurile provizorii se încadrează în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, este necesar să se aibă în vedere caracteristicile procedurii pe fond, în timp ce SHAPE a susținut că analiza trebuie să aibă ca obiect caracteristicile proprii ale măsurii provizorii și de

conservare în discuție în litigiul principal. În schimb, Comisia Europeană, precum și guvernele neerlandez și belgian au optat pentru analiza drepturilor cărora măsura provizorie și de conservare urmărește să le asigure protecția.

- 52 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, măsurile provizorii și de conservare pot proteja drepturi de natură extrem de variată, astfel încât apartenența acestora la sfera de aplicare a Convenției de la Bruxelles din 1968 este determinată nu de natura lor proprie, ci de natura drepturilor a căror protecție o asigură (Hotărârea din 27 martie 1979, de Cavel, 143/78, EU:C:1979:83, punctul 8, precum și Hotărârea din 26 martie 1992, Reichert și Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, punctul 32).
- 53 Curtea a mai hotărât că, din moment ce obiectul unei cereri de măsuri provizorii privește o chestiune care se încadrează în domeniul de aplicare material al Convenției de la Bruxelles din 1968, aceasta din urmă se aplică și, prin urmare, articolul 24 din aceasta poate constitui temeiul competenței judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii, chiar dacă o procedură pe fond a fost deja sau poate fi inițiată, întrucât măsurile provizorii sunt adoptate în paralel cu o asemenea procedură și urmăresc în esență protecția acelorași drepturi ca aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 1998, Van Uden, C-391/95, EU:C:1998:543, punctele 33 și 34).
- 54 Rezultă din această jurisprudență, care poate fi transpusă, după cum s-a amintit la punctul 47 din prezenta hotărâre, în privința articolului 35 din Regulamentul nr. 1215/2012, că apartenența măsurilor provizorii și de conservare la domeniul de aplicare material al acestui regulament trebuie determinată nu prin natura lor proprie, ci prin natura drepturilor a căror protecție urmăresc să o asigure pe fond.
- 55 În ceea ce privește, în al doilea rând, criteriile desprinse de jurisprudență pentru a califica o acțiune ca încadrându-se în „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012, trebuie amintit că Curtea a examinat elementele care caracterizează natura raporturilor juridice dintre părțile din litigiu sau obiectul acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2002, Baten, C-271/00, EU:C:2002:656, punctul 29, Hotărârea din 18 octombrie 2011, Realchemie Nederland, C-406/09, EU:C:2011:668, punctul 39, și Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 32, precum și jurisprudența citată) sau, în mod alternativ, temeiul și modalitățile de exercitare a acțiunii intentate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 aprilie 2013, Sapir și alții, C-645/11, EU:C:2013:228, punctul 34, Hotărârea din 12 septembrie 2013, Sunico și alții, C-49/12, EU:C:2013:545, punctul 35, precum și Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 35 și jurisprudența citată).
- 56 Așadar, deși anumite litigii dintre o autoritate publică și o persoană de drept privat pot intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012 atunci când acțiunea în justiție privește acte îndeplinite *iure gestionis*, situația este diferită atunci când autoritatea publică acționează în exercitarea puterii publice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 33 și jurisprudența citată).
- 57 Într-adevăr, manifestarea unor prerogative de putere publică de către una dintre părțile din litigiu ca urmare a exercitării de către aceasta a unor puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre particulari exclude un asemenea litigiu din „materie civilă și comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul 1215/2012 (a se vedea în acest sens Hotărârea 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 58 În al treilea rând, se ridică problema dacă invocarea în cadrul unui litigiu de către o organizație internațională a privilegiului întemeiat pe imunitatea de executare exclude din oficiu acest litigiu din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012.
- 59 În ceea ce privește, pe de o parte, principiul de drept internațional cutumiar referitor la imunitatea de jurisdicție a statelor, trebuie amintit că Curtea a hotărât că, în stadiul actual al practicii internaționale, imunitatea de jurisdicție a statelor nu are o valoare absolută, ci este în general recunoscută atunci când

- litigiul privește acte de suveranitate îndeplinite *iure imperii*. În schimb, aceasta poate fi exclusă în cazul în care acțiunea în justiție privește acte care nu se încadrează în sfera puterii publice (Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 56 și jurisprudența citată).
- 60 În ceea ce privește, pe de altă parte, imunitatea de jurisdicție a organismelor de drept privat, Curtea a hotărât că aceasta nu se opune aplicării Regulamentului nr. 1215/2012 atunci când instanța sesizată constată că astfel de organisme nu au recurs la prerogativele de putere publică (a se vedea în acest sens Hotărârea 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 58).
- 61 Această jurisprudență privind imunitatea de jurisdicție a statelor și a organismelor de drept privat se poate transpune la situația în care privilegiul întemeiat pe imunitate este invocat de o organizație internațională, independent de chestiunea dacă este vorba despre imunitate de jurisdicție sau imunitate de executare. Împrejurarea că, spre deosebire de imunitatea de jurisdicție a statelor membre, întemeiată pe principiul *par in parem non habet imperium* (Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 56 și jurisprudența citată), imunitățile organizațiilor internaționale sunt în principiu conferite de tratatele constitutive ale acestor organizații nu este de natură să repună în discuție această interpretare.
- 62 Prin urmare, după cum a subliniat domnul avocat general la punctul 72 din concluzii, privilegiul imunității invocat de o organizație internațională în temeiul dreptului internațional nu constituie din oficiu un obstacol în calea aplicării Regulamentului nr. 1215/2015.
- 63 În consecință, pentru a determina dacă un litigiu care implică o organizație internațională care a invocat un privilegiu întemeiat pe imunitatea de executare se încadrează sau nu în domeniul de aplicare material al acestui regulament, este necesar să se examineze dacă, în raport cu criteriile menționate la punctul 55 din prezenta hotărâre, această organizație exercită prerogative de putere publică.
- 64 În această privință, după cum a subliniat domnul avocat general la punctul 67 din concluzii, simplul fapt că instanța națională își declară competența internațională, având în vedere dispozițiile Regulamentului nr. 1215/2012, nu aduce atingere protecției imunității invocate, în temeiul dreptului internațional, de organizația internațională parte la acest litigiu.
- 65 În speță reiese din elementele dosarului aflat la dispoziția Curții că obiectul popririi asigurătorii, a cărei ridicare a fost solicitată prin cauza principală privind măsurile provizorii, consta în asigurarea protecției drepturilor de creanță izvorâte dintr-un raport juridic de natură contractuală, respectiv din acordurile BOA încheiate între SHAPE și societățile Supreme. Aceste acorduri, cu toate că privesc furnizarea de carburanți către SHAPE pentru nevoile unei operațiuni militare conduse de NATO pentru menținerea păcii și securității în Afganistan, constituie, între părțile din litigiul principal, un raport juridic de drept privat în cadrul căruia ele și-au asumat drepturi și obligații liber consimțite.
- 66 Utilizarea ulterioară de către SHAPE a carburanților furnizați în cadrul executării acordurilor BOA nu are nicio influență asupra naturii unui asemenea raport juridic, după cum a susținut Comisia în observațiile sale scrise și așa cum a subliniat de asemenea domnul avocat general la punctul 103 din concluzii. Astfel, finalitatea publică a anumitor activități nu constituie, în sine, un element suficient pentru a califica aceste activități ca fiind îndeplinite *iure imperii*, în măsura în care ele nu corespund exercitării unor puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre particulari (Hotărârea din 7 mai 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, punctul 41 și jurisprudența citată).
- 67 În ceea ce privește temeiul și modalitățile de exercitare a acțiunii intentate, mai trebuie observat că ridicarea popririi asigurătorii este urmărită în fața instanței de trimitere prin intermediul unei acțiuni privind măsurile provizorii care se întemeiază pe normele dreptului comun, respectiv articolul 705 alineatul (1) din Codul de procedură civilă.

- 68 Reiese din ceea ce precedă că, sub rezerva verificărilor pe care trebuie să le efectueze instanța de trimitere, nici raportul juridic existent între părțile la o acțiune precum cea în discuție în litigiul principal, nici temeiul și modalitățile unei asemenea acțiuni nu pot fi considerate ca fiind indicații ale exercitării prerogativelor de putere publică în sensul dreptului Uniunii, astfel încât o acțiune de acest tip se încadrează în noțiunea de „materie civilă și comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 și intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.
- 69 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune privind măsurile provizorii formulată în fața unei instanțe dintr-un stat membru, în cadrul căreia o organizație internațională invocă imunitatea sa de executare pentru a obține atât ridicarea unei popriți asigurătorii, executată în alt stat membru decât cel al instanței sesizate, cât și interdicția de a înființa o nouă asemenea poprire pentru aceleași fapte, și inițiată în paralel cu o procedură pe fond având ca obiect o creanță izvorâtă din neplata invocată a unor carburanți furnizați pentru nevoile unei operațiuni de menținere a păcii asigurate de această organizație se încadrează în noțiunea de „materie civilă și comercială”, cu condiția ca această acțiune să nu fie exercitată în temeiul unor prerogative de putere publică, în sensul dreptului Uniunii, aspect a cărui apreciere este de competența instanței de trimitere.

Cu privire la a doua întrebare

- 70 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune privind măsurile provizorii formulată în fața unei instanțe dintr-un stat membru, în cadrul căreia o organizație internațională invocă imunitatea sa de executare pentru a obține atât ridicarea unei popriți asigurătorii, executată într-un alt stat membru decât cel al instanței sesizate, cât și interdicția de a înființa o nouă asemenea poprire pentru aceleași fapte, intră în competența exclusivă a statului membru în care a fost executată poprirea asigurătorie.
- 71 Din dispozițiile articolului 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 reiese că, în ceea ce privește executarea hotărârilor, instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost sau urmează să fie executată hotărârea au competență exclusivă, indiferent de domiciliul părților.
- 72 Potrivit jurisprudenței Curții, intră în domeniul de aplicare al articolului 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 acțiunile prin care se urmărește soluționarea unei contestații cu privire la recurgerea la forță, la constrângere sau la deposedarea de bunuri mobile și imobile pentru asigurarea punerii efective în aplicare a hotărârilor și a actelor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 iulie 2019, Reitbauer și alții, C-722/17, EU:C:2019:577, punctul 52).
- 73 În speță, după cum reiese din decizia de trimitere, SHAPE nu contestă măsurile luate de tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Tribunalul de Primă Instanță francofon din Bruxelles), în aplicarea Convenției bilaterale din 1925, pentru a executa hotărârea din 12 iunie 2017 a rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg) și, respectiv, hotărârea din 27 iunie 2017 a Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Curtea de Apel din 's-Hertogenbosch), ci solicită instanței de trimitere să ridice poprirea asigurătorie decisă anterior, în cadrul unei proceduri *ex parte*, de rechtbank Limburg (Tribunalul din Limburg), precum și să interzică înființarea uneia noi în temeiul aceluiași fapte. Or, se impune constatarea că o procedură precum cea în discuție în litigiul principal, care nu privește în sine executarea hotărârilor în sensul articolului 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012, nu este inclusă în domeniul de aplicare al acestei dispoziții și nu intră deci în competența exclusivă a instanțelor din statul membru în care a fost executată poprirea asigurătorie.

- 74 Pe de altă parte, împrejurarea că o organizație internațională, cum este SHAPE, invocă în susținerea acțiunii sale privind măsurile provizorii imunitatea de executare nu se opune examinării de către instanță a competenței sale internaționale în temeiul Regulamentului nr. 1215/2012. Astfel, chestiunea dacă imunitatea invocată de o organizație internațională se opune competenței instanței sesizate de a soluționa o asemenea acțiune sau de a adopta măsuri de executare împotriva unei asemenea organizații intervine într-un stadiu ulterior, după determinarea competenței internaționale a acestei instanțe.
- 75 Având în vedere ansamblul acestor considerații, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune privind măsurile provizorii formulată în fața unei instanțe dintr-un stat membru, în cadrul căreia o organizație internațională invocă imunitatea sa de executare pentru a obține atât ridicarea unei popriți asigurătorii, executată într-un alt stat membru decât cel al instanței sesizate, cât și interdicția de a înființa o nouă asemenea poprire pentru aceleași fapte, nu intră în competența exclusivă a statului membru în care a fost executată poprirea asigurătorie.

Cu privire la a treia întrebare

- 76 A treia întrebare privește în esență întinderea controlului exercitat de instanța națională asupra temeiniciei invocării unei imunități de executare de către o organizație internațională, în ipoteza în care ar reieși din răspunsul dat la prima și la a doua întrebare că imunitatea de executare astfel invocată este determinantă în vederea calificării unei acțiuni privind măsurile provizorii precum cea în discuție în litigiul principal ca încadrându-se în „materia civilă și comercială” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 sau în vederea unei eventuale aplicări a normei de competență prevăzute la articolul 24 punctul 5 din acesta.
- 77 Din moment ce s-a răspuns la aceste întrebări în sensul că invocarea unei imunități de executare nu exclude din oficiu o asemenea acțiune din domeniul de aplicare al Regulament nr. 1215/2012 și nu are nicio influență asupra criteriilor de determinare a competenței internaționale a unei instanțe dintr-un stat membru de a soluționa această acțiune, nu mai este necesar să se examineze a treia întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 78 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) Articolul 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o acțiune privind măsurile provizorii formulată în fața unei instanțe dintr-un stat membru, în cadrul căreia o organizație internațională invocă imunitatea sa de executare pentru a obține atât ridicarea unei popriți asigurătorii, executată în alt stat membru decât cel al instanței sesizate, cât și interdicția de a înființa o nouă asemenea poprire pentru aceleași fapte, și inițiată în paralel cu o procedură pe fond având ca obiect o creanță izvorâtă din pretinsa neplată a unor carburanți furnizați pentru nevoile unei operațiuni de menținere a păcii asigurate de această**

organizație se încadrează în noțiunea de „materie civilă și comercială”, cu condiția ca această acțiune să nu fie exercitată în temeiul unor prerogative de putere publică, în sensul dreptului Uniunii, aspect a cărui apreciere este de competența instanței de trimitere.

- 2) Articolul 24 punctul 5 din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune privind măsurile provizorii formulată în fața unei instanțe dintr-un stat membru, în cadrul căreia o organizație internațională invocă imunitatea sa de executare pentru a obține atât ridicarea unei popriri asigurătorii, executată într-un alt stat membru decât cel al instanței sesizate, cât și interdicția de a înființa o nouă asemenea poprire pentru aceleași fapte, nu intră în competența exclusivă a statului membru în care a fost executată poprirea asigurătorie.**

Semnături